

Mr Драги Тасић, Бор, ул, Београдска 7

Тел. 030 / 432 – 242

четвртак, 11. децембар 2008

Мирослав Ручнов

Седамдесетих и осамесетих година прошлог века живео је у Бору, претежно као службеник Општинске управе овлашћен за бригу о историјским споменицима Борског подручја, Мирослав Ручнов, рођен четрдесетих година у Жежици код Јеловца, у Босни, где је детињство провео с мајком Драгињом.

Изучио је у Бору или негде другде средњу школу и занат аутомеханичара, но никад није обављао послове своје струке, оженио се, добио сина, развео се у немогућности да опстоји у породици без запослења.

Читањем без престанка упознао је Хомера, Библију, касније и савремене познате светске писце и многе списе из историје, социологије, вајао је у глини, изучавао је ликовне уметности, себе је сматрао скулптором и песником, «богумилом, занатлијом и евангелистом», написао је своје кивно Јеванђеље, интересовала га је ликовна критика, драма и сатирична проза.

У сукобу с оцем који није прихватао синовљево усмерење, остао је у Бору без средстава за живот, није престајао да чита, становао је у неуређеном подкровљу, изгладнелог спасила га је Месна заједница «Старо селиште» у Бору пријавом да му је угрожен живот.

Општина му је поверила поменуте послове. Више од деценије остваривао је службом приходе за књиге и нужне животне потребе. Вајао је у глини, скулптуре нереализоване у бронзи или другим трајним материјалима су пропале. Написао је многе странице посвећене ликовној критици и скице за сатиричне приповетке или драме, жестоке приказе и запажања службеничког менталитета с трагичним ознакама осиноности, неправде и примитивизма. Неке рукописе, међу којима Морску строфу и Есеј о спомен скулптури Имре Варге у лику песника Раднотија, сачувао је један од његових пријатеља, који се с њим и дописивао готово до његових последњих дана на фронту у Босни.

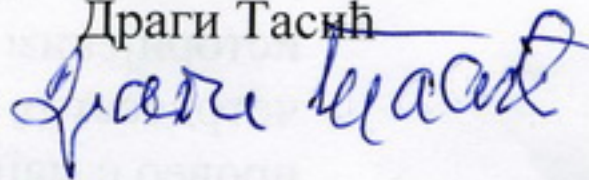
Ништа од написаног није објављено. Стеван Ћирковић, творац епа «Јестонија» у издању Инорога у Бору, 1999. године, посветио му је ту књигу у Епигону написаном «Мирославу из Јестоније».

Као личност, коју је средина и поред формалне наклоности одбацивала, био је у сталном сукобу с њом, стиснут лошим здрављем, богатим духом и разуђеним инспирацијама.

Отац овог «умног и чудног» човека Драгоје живео с пензијом првоборца у Бору, ту је и умро, син је његово тело одпратио у родни крај, а

пар година касније, уочи распада Југославије, и сам је пошао за оцем у Лежицу и Јеловац, ступио је у редове српске војске и погинуо је у лето 1991. године у рову код Босанског Новог. Тад је живео у свом космосу сложене стваралачке личности у материјалној и физичкој немоћи да ствара. Најава распада Југославије у налетима с фашистичким обележјима сукобила га је с «утваром» коју је требало зауставити, спасити «од фашизма југословенско здраво и могуће», зато се том распаду супроставио бићем и животом.

Драги Тасић

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Драги Тасић', written over the typed name.

03. XI. 1990

VIDOJE

SLUŽAJ DA TI KAŽEM JEDNU STVAR....
PENAL... TO TI JE....

TALE

MA DA KAŽEM JA TERBI...
PENAL JE...

MIROSLAV I BANE

MUDRO ČUTE I ČEKAJU DA NALETI LOPTA!